

Nr 1419

Av herr **Johansson** i Skärstad m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 123, med förslag till förordning om ändring i förordningen (1968: 430) om mervärdeskatt, m. m.

(Lika lydande med motion nr 1212 i Första kammaren)

Enligt förordningen om mervärdeskatt förstås med vara materiellt ting som icke utgör mark eller byggnad. Bland kompletterande definitioner märkes i tredje stycket i anvisningarna till 7 §: "Aktie, obligation, biljett, lottsedel, presentkort och annan jämförlig handling anses som vara endast när handlingen omsättes eller införes som trycksak. Frimärke, sedel och mynt anses som vara när fråga uppenbarligen är om samlarobjekt."

Inskränkningen i skatteplikten för rättighetsbärande handlingar är i huvudsak överförd från motsvarande regler för den allmänna varuskatten men har i mervärdeskatteförordningen givits annan lydelse. Stadgandets begränsning till tryckta handlingar innebär ett onödigt uteslutande av sådana värdesymboler som spårvägs- och gaspolletter, spel- och rabattjetonger och liknande föremål, för vilka enahanda regler synes rimligen böra gälla. Varje slags handling eller föremål som utgör bevis om andel, fordran eller annan rättighet bör anses som vara endast vid omsättning eller införsel som förfärdigad produkt.

Därav bör följa att värdesymbolen anses utgöra vara så snart det symboliserade värdet inte är huvudföremål för en transaktion med densamma. Aktie etc., som omsättes eller införes som antikvariskt objekt eller kuriosaföremål, bör anses utgöra skattepliktig vara. Detta undanskymts i den nuvarande lydelsen av att endast frimärke, sedel och mynt anges som skattepliktiga varor vid omsättning (införsel) som samlarobjekt.

Denna specialregel utsäger för övrigt ingenting, som inte redan inneslutes i huvuddefinitionen. I förarbeten såsom utredningens betänkande angående indirekta skatter och socialförsäkringsavgifter (Stencil Fi 1967: 10) förutsattes skatteplikt för frimärke, sedel och mynt *endast* när fråga är om samlarobjekt, men detta är inte vad mervärdeskatteförordningen säger. Ordet "endast" skulle visserligen medföra att skatt inte skulle utgå då frimärken, sedlar eller mynt tillverkades på beställning, men denna konsekvens torde också vara godtagbar.

Emellertid framstår den nuvarande särbestämmelsen för just filatelistiska objekt som mycket diskutabel även från en annan utgångspunkt. Pro-

positionen omnämner en förnyad framställning om undantag från skatteplikt för frimärken, en vid flera tillfällen under 1960-talet aktualiserad fråga. Denna gång synes en grundlig och allsidig redovisning av problematiken på området och i synnerhet av beskattningens verkningar ha framlagts. Generaltullstyrelsen, poststyrelsen och riksskattenämnden har också klart förordat ett sådant undantag, låt vara att i sistnämnda remissinstans fungerande ordföranden anmält avvikande mening, biträdd av vederbörande chefstjänsteman. Vad dessa anfört synes dock icke ägnat att minska tyngden av de skäl för undantag, varom i övrigt enighet råder.

Det bör uppmärksammas att här icke är fråga om att i egentlig bemärkelse införa ett nytt undantag. Mervärdeskatten, som för övrigt i regel inte utgår på frimärkenas mervärde utan på hela värdet vid varje ny omsättning, synes nämligen för närvarande träffa endast en mindre del av den totala omsättningen och införseln på frimärksmarknaden. Sannolikheten talar för att den beskattade sektorn vid ökad beskattning kommer att minska relativt och även absolut sett.

Legalt undantagna är i huvudsak all postverkets filatelistiska försäljning och den för frimärkshobbyn till sin omfattning unika, icke yrkesmässiga bytes- och försäljningsverksamheten. I denna kan på grund av kontrollsvårigheter viss yrkesmässig försäljning med lätthet dölja sig. Praktiskt taget helt okontrollerbar är dessutom frimärksimport med resande eller i brevårsändelser. Vore här en effektiv kontroll möjlig, skulle den troligen medföra kostnader som i relation till mängden av importfall och det ändock ringa fiskala utbytet inte vore försvarliga.

Den rådande stora olikformigheten i beskattningen på området är inte godtagbar. Att beskattningsmyndigheterna i praktiken saknar möjlighet att tillförsäkra den till mervärdeskatt registrerade handeln den konkurrensneutralitet som är en bärande tanke i mervärdeskattesystemet framstår som en betänklig sak. Allvarligt är också att stora grupper, som är vana att i sina privata frimärkstransaktioner göra skattefria förvärv, finner vägarna öppna att undgå skatt även där skatt borde utgå. Det obetydliga statsfinansiella utbytet av skatten på frimärken uppväger inte dessa nackdelar.

På anförda skäl ansluter vi oss till de åberopade remissinstansernas uppfattning att i praktiken rådande undantag för samlarfrimärken skall göras fullständigt.

Med åberopande av vad som anförts får vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att tredje stycket i anvisningarna till 7 § förordningen om mervärdeskatt skall er-hålla följande ändrade lydelse:

Handling eller annat föremål som utgör bevis om andel,

fordran eller annan rättighet anses icke som vara, då fråga uppenbarligen är om själva rättigheten. Frimärke anses ej som vara.

Stockholm den 28 april 1970

Sven Johansson (cp)
i Skärstad

Tore Nilsson (m)
i Agnäs

Allan Akerlind (m)

Ake Polstam (cp)

Nr 1420

Av herr **Jönsson** i Ingemarsgården **m. fl.**, i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 88, angående högre teknisk utbildning och forskning i övre Norrland.*

(Lika lydande med motion nr 1214 i Första kammaren)

Stockholm den 29 april 1970

Elias Jönsson (fp)
i Ingemarsgården

Bengt Wiklund (s)
i Härnösand

Sigvard Larsson (fp)
i Umeå
